

"לדורות" סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל

שאלון לרישום קורות ניצולי השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים מפורסם באתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: פרוכטמן	שם פרטי: דוד
----------------------	-----------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה במידה והשאלה אינה נוגעת אלייך, אין צורך לענות עליה

שם משפחה איתו נולדתי: פרוכטמן		בלועזית
שם פרטי איתו נולדתי: דויד	בלועזית	מין: זכר
שנת לידה: 17.10.1932	בלועזית	ארץ לידה: רומניה
שם פרטי ושם משפחה של האב: יעקב	שם פרטי ושם נעורים של האם: אנה	
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה:	בלועזית	ארץ המגורים:
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה: (יסודי, תיכון, אוניברסיטה, ישיבה)	מקצוע לפני המלחמה: (תלמיד, סנדלר, מורה)	חבר בארגון או בתנועה: (בית"ר, השומר הצעיר, בני עקיבא)
מקומות מגורים בתקופת המלחמה: (שם העיר או האזור ושם הארץ)		
במידה והיית בגטו, ציין את שמו	בלועזית	
במידה והיית במחנה עבודה או מחנה ריכוז, ציין את שמו	בלועזית	
המקום בו נודע לך כי הנך אדם חופשי:		תאריך השחרור:
במידה והיית במחנה עקורים ציין את שמו (מחנות פליטים שהוקמו לאחר המלחמה בעיקר באוסטריה, גרמניה ואיטליה)		ציין מקום אליו חזרת לאחר השחרור
במידה והיית במחנות מעצר בקפריסין, ציין מתי עד מתי		שנת עליה: 1947
		במידה ועלית באניה, ציין את שמה

אנא ספרי/ על קורותיך לפני המלחמה

(ציוני דרך: הבית בו גדלת, בית הספר, חברי ילדותך; במה עסקו הוריך, המשפחה המורחבת, חגים ומאכלים)

נא לכתוב בגוף ראשון

נולדתי ב-17/10/1932 בעיירה Voslui שברומניה בן ליעקב ואנה, אח קטן לשרה ואח גדול לאיציק.
-1932

גדלנו ב Voslui וב-1934 עברנו להתגורר Calanasi- Yacomfo כנראה בעקבות העבודה של אבא.
בחצר הבית גידלנו תרנגולות וסבתא, שגרה איתנו, הייתה רודפת אחריהן כדי לתפוס אותן. באחת הפעמים היא שוברת את הרגל באמצע המרדף אחר התרנגולות ומאז היא צלעה.
-1936 זיכרון קטן מפי שרה:

"אני ודוד חוזרים מהגנון כאשר תפקידי הוא להשגיח עליו. אני הולכת קדימה עם הילדות ודוד נגרר מאחורינו כאשר לפתע- צעקות! עגלה עם סוס פוגעת בדוד, שקיבל פצע קטן במצח. אני רצה הביתה, אימא בחצר עם העוזרת עושות כביסה. אני אומרת להם: "עגלה דרסה את דוד ואני חושבת שהוא מת!" אימא צועקת, עוזבת הכול ורצה עם סינור קשור והעוזרת מאחוריה. בדרך אנחנו נפגשות עם הגננת שבאה מולנו עם דוד הבוכה לסירוגין, שבנתיים קיבל כדור גדול במתנה. בבית כולם התיישבו סביבו, מקבל מים עם סוכר (נגד השוק) ואני מקנא. "באותה שנה, עברנו דירה לחצר אחרת אצל אישה טובה נוצרייה בשם "דודה Pianca". הכומר השכונתי הגיע לברך אותנו הדיירים החדשים ואימא אומרת לו "אבל אנחנו יהודים" והכומר ענה "אין דבר, גם לכם מגיעה ברכה" והשפריץ עלינו ועל הבית מים קדושים. בחג המולד "דודה Pianca" שחטה חזיר והכינה ממנו מטעמים שונים ומשונים והביאה לנו מגש גדול עם מיליון מאכלים מעשה ידיה: נקניקים שונים, צלעות מעושנות, מאכל בשר עם שזיפים, קציצות והכול בטעם גן- עדן.

-1938

עברנו לעיירה אולטיניצה (Oltenita) בעקבות עבודתו של אבי כמנהל חשבונות בטחנת הקמח. בעלת הטחנה מאוד אהבה את אבי והעריכה את עבודתו ולכן לא ויתרה עליו, דבר שעזר לנו שנים לאחר מכן, במקום בו לא הייתה קהילה גדולה של יהודים. גרנו שם על שפת נהר ה Arges כאשר כל שנה באביב הוא היה עולה על גדותיו ומציף את בית מגורינו, הנהר הפעיל במקום בית חרושת לעצים, טחנת קמח ומסחטת שמן חמניות. כל העובדים הבכירים גרו בבתים הגדולים במקום, בחצר היו כל עצי הפרי האפשריים, ורדים שמהם היו עושים קונפיטורה ובנוסף הייתה פרה שהחזקנו יחד עם שאר המשפחות. המשחקים היו אינסופיים: דהירה בקרונות המובילים את העצים, אכילת גרעיני חמיות קלופים (מוכנים לסחיטה), גלישה בחורף מהסכר שהפריד בין הקומפלקס הזה לעיר כדי שהשיטפון באביב לא יציף את העיר, טיפוס על הרי הקרשים המסודרים למשלוח ועוד..

נא ספרי/ על קורותיך בזמן המלחמה

(גירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים במחתרת, השתתפות בבריחה או בהתנגדות, האנשים שהיו בסביבתך בגטו או במסתור, במי נעזרת או אולי למי עזרת):

1939- פריצת המלחמה. בתקופה הראשונה של המלחמה המשכנו לגור באולטיניצה אך היינו מאוד מוגבלים, לא יכולנו להסתובב בכל אזורי העיירה או לצאת ממנה. עם הזמן התחלנו להרגיש אנטישמיות בבית הספר ולבסוף לא נתנו לי ולאחותי להמשיך

ללמוד בו. כמשפחה לא הצלחנו לנהל חיי משפחה נורמטיביים. יחד עם זאת, נולד לנו אח קטן- ג'וניור.

1940- (ספטמבר)

הורי החליטו להעביר את שרה ואותי לYasif להתגורר אצל סבתא וסבא ואף רשמו אתנו לבי"ס יהודי שהיה שם. נסענו לשם עם אבא ברכבת ולאחר כמה שעות אצל הסבים בכיתי וביקשתי לחזור הביתה (כתה ב'), אבא החליט לחזור איתי ואילו שרה, שהייתה בכתה ד', השתדלה להיות גיבורה ולהישאר. בלילה בכתה במיטתה.

1941-

עברנו כל המשפחה לבוקרשט, ההורים מכרו את כל הרהיטים שהיו להם ועברנו לגור בחדר אחד ברח' turelel 13. הקירות היו מלאים עובש ירוק שאימא ניסתה שעות להוריד בכל יום בעזרת חתיכות לחם יבש. פרנסה לא הייתה שם להורים, אבא ניסה לבשל סבון אך לא הצליח למכור. הייתה זו שנה קשה, שרה התחילה שנה ראשונה תיכון ואני הייתי בכתה ג'. בבוקרסט הקפידו על הטלאי הצהוב, שלא כמו באוליטיניצה.

1942-

הגרמנים הוציאו צו שכל מי שהגיע לבוקרשט אחרי 1939 חייב לחזור למקום מגוריו הקודם ובעקבות כך שוב עברנו כולנו חזרה לאולטיניצה. הפעם מצאנו חדר קטן, במיטה האחת שהייתה שם ישנו ההורים, אני וג'וניור ישנו לרוחב ושרה על השולחן. הפסדנו שנת לימודים ובינתיים אבא חזר לעבוד כמנהל חשבונות בטחנת הקמח וגם מצאנו דירה אנושית יותר.. בסוף השנה הגרמנים השתלטו על טחנת הקמח ואבא הואשם בריגול.

1943-

כדי שנוכל להמשיך ללמוד נשלחנו שרה ואני לדודים שלנו בבוקרשט וגרנו שם בתנאים מאוד קשים, לא היו לנו חברים שם חוץ מבני הדודים. בכדי להשיג אוכל נעזרנו בדוד (אח של אימא) שהייתה לו חנות מכולת, את שעות העוצר מאחה"צ ועד למחרת היה קשה מאוד להעביר, נעזרנו במשחק מונפול. לחופשת הקיץ חזרנו הביתה.

1944- אפריל

שוב חזרנו לבוקרשט שרה ואני אך הפעם כל אחד התגורר אצל דודה אחרת. בשנה זו התחילו הפצצות על בוקרשט ושרה נפצעה.

1944- אוגוסט

רומניה נכנעה והגרמנים נסוגו

אנא ספרי/י על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ

(השחרור וחזרתך הביתה, חיך אחרי המלחמה, העפלה/ עליה):

1945-

המלחמה נגמרה סופית, גרנו כל המשפחה בבוקרשט (ההורים עברו בעקבות ההשתלטות על טחנת הקמח), סבתא שגרה איתנו נפטרה שם. בשנה זו חגגתי את בר המצווה שלי בבית הכנסת הגדול שבבוקרשט.

1947- החלה העלייה לארץ ישראל בחרנו לעלות ארצה מכיוון שלא רצינו להישאר במקום בו שונאים אותנו, בו הרגשנו לא שייכים. שרה, אחותי הגדולה, החליטה להישאר עוד קצת ולעלות ביחד עם תנועת "השומר הצעיר". העלייה לארץ אורגנה ע"י

ארגון הג'וינט בשיתוף עם אנשי ארגון "ההגנה" ואנשי הבריגאדה. העלייה לארץ הייתה מסע מפרך שהחל בהונגריה והמשיך דרך אוסטריה, אינסברוג ולקראת הסוף- איטליה. את כל מעברי הגבולות היינו צריכים "לגנוב" ועשינו זאת בעזרת הסתתרות במשאיות, מוסתרים מתחת לברזנטים. אחי שהיה אז תינוק הוחזק במהלך המסע על הידיים וכך לאחר דרך ארוכה הגנו לאיטליה. מאיטליה הדרך ארצה נעשתה באוניות, לאונייה הגענו עם סירות קטנות שלקחו אותנו מהחוף. הורי יצאו ראשונים על סירה קטנה ואני הייתי אמור לצאת מייד אחריהם. מהר מאוד הבנתי כי אינני יכול להגיע ולהתחבר אליהם מכיוון שהפסיקו להוציא סירות קטנות עקב מזג אויר סוער. חצי שנה נשארתי לבד. הג'וינט דאג לכל היהודים שחיכו לעלות ארצה בזמן זה לאוכל ולבגדים, גרנו בארמון שהושכר ע"י הג'וינט במילאנו ופתחו לנו ב"ס לעברית. כעבור חצי שנה עליתי גם אני על אונייה ארצה – אוניית "יחיעם". כאשר הגענו לחיפה העבירו את כל אוניות המעפילים ישירות לקפריסין, שם פגשתי את הורי ואחי שהועברו גם הם עם אוניית "בת גלים" מחופי הארץ לקפריסין ויתר על כך, נפגשנו שם עם שרה שהגיעה ישירות מרומניה לקפריסין עם תנועת "השומר הצעיר" וכך התאחדנו מחדש. בקפריסין היה זה הפלמ"ח שדאג למורים, אומנים ולצרכי מחנות היהודים שהוקמו שם. אחותי שרה התגייסה אז לפלמ"ח ואילו אני ובני גילי עסקנו בשליחויות בין המחנות השונים. גרנו שם באוהל למשך שנה.

נא ספרי/ על חיך בארץ

(תחושותיך בעת עלייתך ארצה, פעילותך הציבורית או התרבותית, המשפחה שהקמת, המסר שברצונך להעביר לדורות הבאים):

1948- בהיותי בן 15, לאחר שהוקמה המדינה ונערכו רשימות של כל המחכים לעליה, הגענו לחופי ישראל. הגעתי לעולם חדש. הסוכנות היהודית קלטה את כל מי שהגיע ואני נשלחתי, דרך עליית הנוער, לקיבוץ גן שמואל. בקיבוץ היינו קבוצה של נערים חברי עליית הנוער, השתלבנו בלימודים ובעבודה בענפי הקיבוץ בניהם הפרדסים ובית החרושת למיץ. בהגיענו לגיל 19 גויסנו לצבא בתור גרעין נח"ל של עליית הנוער ולאחר השחרור חזרתי לגן שמואל עד גיל 25. בגיל 25 רציתי לצאת ללימודים אך הלימודים היו מאושרים רק לבני הקיבוץ, לכן עזבתי את גן שמואל ועברתי לעשרת, שם עבדתי בתור חקלאי ולמדתי. במושב עשרת השכרתי דירה אצל אחות של אשתי, איילה. איילה ואני הכרנו אצל אחותה, התחתנו ועברנו לגור בקריית חיים. מאז ועד היום אנחנו בקריית חיים, נולדו לנו ארבעה ילדים: סמדר- שגרה במיאמי ולה שני בנים, גילי- מהנדס מכונות ולו שתי בנות, עודד- מהנדס מחשבים ולו שתי בנות ושרון- ארט דירקטור ולה שתי בנות ובן.

ראיון: לירון קלס, חיפה

מאי 2013